

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
státní příslušnost: Kamerunská republika
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Vitem Brožkem
se sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2021, č. j. MV-31826-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 1. 2021, č. j. OAM-3121-13/ZR-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a žalovaný se náležitě nevypořádal s argumentací obsaženou v odvolání ohledně vztahu žalobce se synem a družkou. Žalovaný toliko uvedl, že syn žalobce je uvyklý na odloučení od žalobce a že k osobě partnerky není zřejmé, že by měl žalobce trvalý partnerský vztah a že její osoba nebyla blíže identifikována. V odvolání žalobce však bylo výslovně na dvou místech uvedeno jméno jeho družky a bylo avizováno, že zašle žalovanému samostatné vyjádření. Pokud měl žalovaný pochybnosti o trvalém partnerském vztahu žalobce, měl jej vyzvat, aby tento vztah doložil.
3. Z napadeného rozhodnutí pak nikterak nevyplývá, na základě jakých podkladů dospěl žalovaný k závěru, že skutečnost, že žalobcův partnerský vztah zvládnul odloučení v době výkonu trestu odnětí svobody, dává předpoklad, že tomu tak bude i v případě zrušení povolení k trvalému pobytu a nutnosti vycestovat. Jde tedy o závěr nepřezkoumatelný, který nemá oporu v žádném důkazu. Družka žalobce má zájem na obnovení vztahu po propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, naopak je otázkou, zda vztah zvládne i další odloučení způsobené napadeným rozhodnutím.
4. S další odvolací námitkou spočívající v poukazu na to, že prvostupňový orgán neprovedl výslech žalobce, upřel mu právo vyjádřit se k věci a především náležitě osvětlit jak jeho rodinnou situaci, tak dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na jeho rodinný život nejen ve vztahu k nezletilému, ale i k jeho družce, se kterou má vztah od roku 2013, se žalovaný vypořádal tak, že výslech je dle jeho názoru mimořádným úkonem a že se žalobce měl vyjádřit písemně. Za situace, kdy žalobce jasně uvedl, co má být provedeným výslechem zjištěno, je nesprávné tvrzení žalovaného, že tento výslech neprovedl, protože nebylo uvedeno, co má být výslechem zjištěno.
5. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, napadené rozhodnutí označil za zákonné a správné. K žalobním bodům uvedl, že se neliší od námitek uplatněných v odvolání, pročez plně odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál.

Jednání před soudem

7. Při jednání dne 23. 7. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a stručně shrnuli svou argumentaci. Žalobce zopakoval, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, zejména akcentoval neprovedení navrhovaného výslechu žalobce k okolnostem jeho soukromého a rodinného života, pročez žalobce nemohl uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

8. Žalovaný upozornil, že ani v řízení vedeném z moci úřední účastníkovi nic nebrání v tom, aby se vyjadřoval a uváděl skutečnosti ve svůj prospěch, a to v písemných podáních, přičemž sdělení žalobce ve správním řízení byla stran povahy a hloubky vztahů s družkou a synem zcela nekonkrétní. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dle něž je obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost.
9. Žalobce k důkazu navrhl svůj výsledek, následně návrh korigoval tak, že se k věci vyjádří jakožto účastník soudního řízení. Žalobce anglicky sdělil, že se nedokáže vyjádřit v českém jazyce, po konzultaci se svou zástupkyní (dle substituční plné moci) podal své vyjádření jejím prostřednictvím (viz jeho tvrzení výše). Soud konstatuje, že žalobce je účastníkem, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, avšak v řízení nevyšla najevo potřeba ustanovit mu tlumočníka [*a contrario* § 18 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], neboť podal své vyjádření prostřednictvím své zástupkyně a tlumočníka nežádal, a to ani k výslovnému dotazu soudu.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu § 75 s. ř. s. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
12. Soud úvodem připomíná, že ačkoli prvostupňové rozhodnutí nabývá právní moci svým oznámením (§ 168 odst. 3 ZPC), není tím dotčeno právo účastníka správního řízení na odvolání (§ 170b odst. 1 ZPC), viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21. Správní orgány tedy postupovaly procesně správně, pokud prvostupňový orgán poučil žalobce a možnosti podat odvolání a žalovaný o jeho odvolání meritorně rozhodl.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních

Shodu s prvopisem potvrzuje:

orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

14. Soud vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal, k čemuž se v podrobnostech vyjadřuje níže ve vypořádání dílčích námitek.
15. S ohledem na to, že žalobní námitky nesměřovaly proti posouzení závažnosti trestné činnosti žalobce, kterou správní orgány vyhodnotily jako závažnou a s níž poměřovaly možný zásah do soukromého a rodinného života, soud pouze konstatuje, že se s úvahami správních orgánů plně ztotožňuje.
16. Co se týče vztahu žalobce s jeho družkou, soud konstatuje, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dvakrát zmínil její jméno a také to, že s ní má vztah od roku 2013. Nutno dodat, že žalobce ve svém vyjádření předcházejícím prvostupňovému rozhodnutí jméno ani délku vztahu s družkou neuvedl, omezil se pouze na sdělení, že má přítelkyni. S ohledem na formulaci odvolání žalobce je tedy konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí (str. 5), že osoba partnerky nebyla blíže identifikována, nepřesné.
17. Na druhou stranu, označení partnerky, které zvolil žalobce, je nedostačující, když ji identifikoval toliko jménem a příjmením. Ke ztotožnění osoby je třeba uvést trvalé bydliště, či datum narození.
18. Nadto, ač žalobce indikoval, že jeho družka zašle žalovanému samostatné vyjádření, ze správního spisu neplyne, že by se tak stalo, přestože měla k dispozici více než měsíc, než bylo vydáno napadené rozhodnutí.
19. Co se týče povahy partnerského vztahu, žalobce se omezil na (ničím neprokazované) tvrzení, že má se svou stávající družkou vztah od roku 2013. Na tomto místě soud podotýká, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl ženatý (nikoli se svou stávající družkou) od roku 2005 do roku 2019 a jeho syn se narodil v roce 2016.
20. Žalobci nic nebránilo v tom, aby v odvolání uvedl podrobnosti týkající se jeho vztahu s družkou a aby předkládal důkazy (koncentrace řízení se v daném případě neuplatní), přičemž jeho vyjádření předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí bylo ještě vágnější, než jeho odvolání.
21. Soud proto uzavírá, že závěr žalovaného (str. 5 napadeného rozhodnutí), že „*není zřejmé, že by měl odvolatel trvalý partnerský vztah*“ je správný, přičemž tvrzení žalobce v odvolání (a obecně ve správním řízení) dotýkající se jeho vztahu jsou natolik neurčitá a mlhavá, že nemohla být podnětem pro to, aby žalovaný, či prvostupňový orgán přistoupily ke zjišťování povahy vztahu žalobce s jeho družkou. Správní orgány tudíž neporušily zásadu materiální pravdy.
22. Soud dodává, že úvahy žalovaného, že žalobcův partnerský vztah zvládnul odloučení v době výkonu trestu odnětí svobody, dává předpoklad, že tomu tak bude i v případě zrušení povolení k trvalému pobytu a nutnosti vycestovat, jsou skutečně jen obecné a samy o sobě by zřejmě neobstály, leč podstatou napadeného rozhodnutí je fakt, že žalobce dostatečně nekonkretizoval povahu tohoto vztahu.
23. Pokud jde o vztah žalobce s jeho synem, soud ve shodě se správními orgány pokládá za dostačující zdroj informací vyjádření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, které obsahuje též sdělení ústavního zařízení, z něhož vyplývá, že syn žalobce se o žalobci zmiňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje:

sporadicky, neodkazuje na něj a ani na zážitky s ním spojené. To, že si žalobce se synem pravidelně volá a platí na něj výživné, bylo sděleno výhradně matkou jeho syna, sdělení ústavního zařízení svědčí o spíše nižší intenzitě vztahu. Soud souhlasí s názorem žalobce, že si s ním jeho syn s ohledem na nízký věk a odloučení od něj ani nemohl vytvořit žádný vztah, což ovšem ve svém důsledku hovoří proti tezi žalobce, že by mohlo dojít ke zpretržení existujícího vztahu. Soud se nedomnívá, že by měl být vztah, který se v budoucnu potenciálně teprve vytvoří a u nějž tedy není známa jeho povaha, chráněn stejným způsobem, jako vztah existující.

24. Vzhledem k výše uvedenému soud nepokládá vztah žalobce s jeho synem za natolik významný a zásah do soukromého a rodinného života žalobce lze považovat za přiměřený ve srovnání s důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, který se zabýval zrušením povolení k trvalému pobytu u cizince, jenž byl za drogové trestné činy odsouzen na 6 let odnětí svobody, přičemž Nejvyšší správní soud jednoznačně deklaroval, že v takovém případě ochrana společnosti převáží nad zájmem cizince na jeho soukromém a rodinném životě. V projednávané věci byl sice udělen trest nižší, přesto však významný, a žalobce závažnost své trestné činnosti (opakovaný prodej drog v delším období) nijak nezpochybnil.
25. Návnazně na shora uvedené soud ve shodě s žalovaným nepokládá provedení výsledku žalobce za účelné a žalovaný nepochybil, pokud jej neprovedl. Žalobce v podání ze dne 25. 1. 2021 (prvostupňovému orgánu doručeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí) uvedl, že navrhuje důkaz svým výsledkem, ovšem explicitní vyjádření toho, k jakým skutečnostem má být tento výsledek veden, zde obsaženo není. Žalobce jenom níže uvádí okolnosti svého rodinného života – má syna, který byl svěřen do péče matce, ale pro závažné nedostatky v její péči byla nařízena ústavní výchova, přičemž by se chtěl o syna starat. Okolnosti týkající se syna žalobce ovšem byly prvostupňovému orgánu známy (str. 3 prvostupňového rozhodnutí a vyjádření orgánu sociálně-právní ochrany dětí).
26. Soud tudíž pokládá odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, za příslušný. Citovaný rozsudek se zabývá zrušením povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) ZPC, kdy jde rovněž o řízení vedené z moci úřední, a důvodem zrušení je, že držitel povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, což znamená, že jsou zrušením povolení chráněny totožné zájmy společnosti, jako v případě dle § 87l odst. 1 písm. e) ZPC. Citovaný rozsudek je tak plně aplikovatelný na projednávanou věc a jeho závěr, že pokud správní orgány bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítal, není v zásadě povinností správních orgánů vyzývat k dalším, konkrétnějším sdělením, se v projednávané věci plně uplatní. Žalobce se omezil na zcela nekonkrétní tvrzení, která nebyla způsobila zavdat povinnost správního orgánu k hlubšímu zjišťování žalobcových soukromých a rodinných poměrů, potažmo k provedení jeho výsledku.
27. Soud opakuje, že žalobci (ani jeho družce) nic nebránilo se v řízení vyjadřovat písemně, což je primární cesta, již má účastník směřovat správnímu orgánu svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29), výsledek cizince není obligatorní součástí správního řízení a správní orgány jsou povinny k němu přistoupit jen tehdy, když okolnosti týkající se rodinných vazeb nelze ověřit jinými prostředky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Azs 153/2018-57). Správní orgány přitom okolnosti týkající se rodinných vazeb ověřily jinými prostředky (dotazem na orgán sociálně-právní ochrany dětí), popř. jej šířeji ověřovat nemusely (nekonkrétní tvrzení ke družce).

28. Lze dodat, že pokud žalobce obecně zmínil, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k věci, pak správní spis obsahuje vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to jak před vydáním prvostupňového rozhodnutí (ze dne 4. 1. 2021, doručené dne 6. 1. 2021), tak před vydáním napadeného rozhodnutí (ze dne 1. 2. 2021, doručené téhož dne).

Závěr

29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: